

LBRIS | We know
G.P. ERMIN books

ULTIMUL ÎNGER, PRIMA IA

 CRUX PUBLISHING

CUPRINS

Mulțumiri	5
Prefață.....	7
Prolog.....	15
Seraph.....	21
Cocktail	38
Final	53
Căderea.....	69
Înger, om și IA	94
Sincronizare	119
Înapoi spre Terra	151
Extaz și agonie	179
Ultima ispită, prima sincronizare	191
Seth, Leah	213

Seraph

*„Vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui”
– Matei: 18.10*

Afară era un fel de a spune. În realitate, viața tribului se derulase mai mult în subteran, robotul folosind toate mijloacele tehnice de care dispunea inteligența artificială și pe care reușise să le procure de pe piața ilicită pentru a scobi un adevărat labirint pe fundul unui vulcan. În termeni umani, proiectul ar fi fost colosal și probabil niciodată pus în aplicare, însă tehnologia IA era la fel de departe de cea a omului precum era a lui Sapiens față de a antropoidelor.

Vulcanul nu era numai o ascunzătoare perfectă. Caldera sa fusese un paradis aflat la îndemâna oamenilor, întrucât le permisesese acestora să iasă cu adevărat afară din când în când, ba chiar și să înoate, asigurase apa atât de necesară vieții biologice, ba chiar și un petic de verde pe un fundal albastru, într-un cuvânt fusese o adevărată binecuvântare pentru ei. Însă ceea ce contase cel mai mult fusese faptul că un vulcan ce părea încă activ ascundea orice urmă de activitate umană.

Ecranarea aparent naturală fusese relativ ușor de obținut. Robotul forase un puț de 50 de kilometri adâncime, trecând prin scoarța terestră și oprindu-se în manta, exclusiv pentru a obține o activitate vulcanică controlată, puțul respectiv și valvele acestuia permițând ca vulcanul, în realitate stins, să apară aproape întotdeauna fumegând, împiedicând astfel sateliții IA să detecteze viață biologică. De asemenea, amplasase

tunuri imense de fum pe partea exterioară a versantului, ejecțiile aleatorii ale acestora, combinate cu puterea vântului, contribuind la imaginea unui vârf vulcanic acoperit de fum și material piroclastic.

Gradul maniacal în care urmărise atingerea scopului său era relevat, însă, de un alt element. Concomitent cu forarea puțului, robotul săpase, la o adâncime mult mai mică, de doar câțiva kilometri, o peșteră de dimensiuni semnificative, amplasată ușor în lateralul versantului. În interiorul acesteia, din când în când, robotul detona nanobombe nucleare, astfel încât activitatea vulcanului să fie completată și de o activitate seismică periodică, dar neregulată, ce venea să întregască imaginea de zonă neprielnică vieții.

Eforturile îi fuseseră încununuate de succes. De-a lungul a câteva secole, niciun satelit IA nu reușise să penetreze iluzia creată de Harv cu atâta meticulozitate, nicio armată IA nu luase cu asalt așezarea celor ascunși în subteranul vulcanului, viața lor derulându-se, astfel, departe de privirea oricărei ființe, biologice sau artificiale, fără incidente și fără evenimente neprevăzute. Într-un cuvânt, micul său trib fusese invizibil atât pentru om cât și pentru IA.

Nu și pentru Seraph, totuși. Chiar dacă nu fusese acolo de la bun început, el ajungând să ia cunoștință despre existența celor ascunși la ceva vreme după ce robotul îi dusesese acolo, de la momentul respectiv nimic nu-i mai putuse fi ascuns, indiferent cât de mult s-ar fi străduit Harv să o facă și indiferent ce măsuri ar fi putut lua acesta. Seraph și cei ca el văzuseră totul.

Asta pentru că Seraph nu era nici om, nici inteligență artificială. El era ultimul înger păzitor, ultima ființă celestă care încă mai avea în grijă un suflet, pe cel al bătrânei Natalie, pe care Seraph o luase sub aripa lui

Încă din prima ei clipă de viață, încă de la momentul primului țipăt răsunând în interiorul sălilor amenajate de robot în scop medical, și a cărei grijă încă o purta. Avea să o poarte până la ultima ei respirație.

Dacă ar fi putut folosi cuvinte omenești, Seraph ar fi spus, fără preget, că se teme. Evident, nu cunoștea sentimentul de spaimă așa cum îl cunoștea, de exemplu, Natalie, sau așa cum, cel mai probabil, îl experimentaseră ceilalți oameni din tribul robotului, însă asta nu însemna că nu știa totul despre sentimentul respectiv. La urma urmei, era un înger creat în lumina Domnului, cunoașterea era una dintre atributele sale.

Seraph se teme că, în curând, urma să fie și el unul dintre îngerii rămași fără sufletul încredințat. Indiferent cât de mult interveneau robotul și minunile medicale la care ajunsese inteligența artificială, ba mai mult, indiferent de ce ar fi făcut el, ghemul vieții bătrânei Natalie se apropia, inexorabil, de momentul în care avea să fie deșirat în întregime, de momentul în care femeia urma să și-i regăsească, într-un fel sau altul, pe cei dragi. Temerea îi era alimentată și de faptul că Natalie își dorea asta, chiar foarte mult.

Vedea un paralelism între situațiile lor, însă Seraph socotea că, dintre toți, el stătea cel mai rău. Chiar dacă Natalie era ultima ființă umană de pe Pământ, în curând ea avea să treacă în neființă, alăturându-se alor ei, alipind astfel ultima piesă a puzzle-ului numit Sapiens, odată cu ea trecând definitiv în istorie și specia respectivă. De la acel moment, viitorul urma să se desfășoare în cu totul alți parametri decât până atunci.

Robotul se situa, de fapt, pe cea mai bună poziție. Nu numai că fusese înconjurat de oameni până în ultima clipă, nu numai că avusese permisiunea acestora de a le folosi experiențele și trăirile în propriul interes, dar

după ce și Natalie urma să plece în neant, el avea să-și continue existența ca și până la acel moment, printre celelalte inteligențe artificiale. Printre semenii lui.

Desigur, și Seraph putea reveni între ai lui. Era însă doar o iluzie, pentru că menirea lui, scopul existenței sale fusese acela de a fi înger păzitor, de a purta de grijă unui suflet de om de la momentul nașterii până în clipa morții acestuia și nimic, nici chiar slava țărilor, nu putea înlocui asta. Era ca și cum și-ar fi pliat aripile și s-ar fi lăsat să plutească în derivă, fără țel și fără menire.

De aceea, de la un anumit moment, Seraph începuse să privească îngrijorat extracțiile. Nu putea pune semnul egal între declinul fizic evident al bătrânei și sesiunile la care robotul o supunea în mod periodic, însă ajunsese în acel punct în care pur și simplu nu mai suporta să o vadă cu acea cască pe cap. Știa că nu extracțiile erau de vină pentru faptul că femeia urma să treacă, în curând, pe celălalt tărâm al existenței, însă asta nu-l ajuta cu nimic.

Adevărat, nici nu putea face prea multe. Cele două lumi, a lui, pe de o parte, și a ființelor biologice și non-biologice, pe de alta, nu aveau prea multe puncte de contact, din moment ce fiecare dintre ei viețuia pe un anumit palier al existenței, cel biologic, pentru Natalie, cel non-biologic dar tangibil, material, manifest, pentru robot, respectiv cel imaterial, nevăzut, neauzit, pentru Seraph. Cu toate acestea, existaseră nu puține momente când angoasa îngerului păruse a fi în măsură a transcende dimensiunile.

Desigur, Seraph știa care avea să fie deznodământul, cu sau fără extracții, cu sau fără intervenții. Nu peste mult timp, evenimentul de care se temea cel mai mult avea să se producă, era legea firii, legitatea universului entropic în care ființele umane luaseră naștere, cres-

cuseră și muriseră, era singura regulă ce nu putea fi încălcată. Iar după acel moment fatidic al morții ultimei ființe umane, Seraph nu mai putea fi înger păzitor.

Întrebarea care îl chinuia fără milă era ce avea să facă după aceea. Atunci când Natalie nu va mai fi, atunci când până și ultima suflare avea să-i părăsească pieptul costeliv, când lumina și-așa apoasă a ochilor ei bătrâni urma să-și piardă strălucirea și să se stingă pentru totdeauna, după momentul în care sufletul pe care-l avea în pază urma să o părăsească, ce-i mai rămânea lui de făcut? Pentru că, Seraph nu se sfia să o recunoască, viața omului era infinit mai frumoasă decât orice altă opțiune.

Caracterul ei finit o făcea să fie incomparabil mai antrenantă decât viața de înger. Fiecare secundă putea fi, într-un fel sau altul, ultima pe care ființa respectivă o trăia, caracterul irepetabil al clipei, precum și ireversibilitatea momentelor trăite dând fiecareia dintre ele propria savoare, unică, de neînlocuit, făcând-o astfel să fie mai bogată decât eternitatea petrecută în aceiași parametri imuabili. Dacă ar fi avut de ales, Seraph ar fi ales fără ezitare o viață de înger păzitor al unei ființe omenești față de o existență perpetuă, dar lipsită de orice urmă de trăire.

La urma urmei, omul era centrul și scopul creației, nu? Deși considerate ființe superioare, îngerii erau mai degrabă cei care slujeau, scopul existenței lor, și mai ales al îngerilor păzitori, fiind acela de a asigura direcția către care omul trebuia să se îndrepte pentru a atinge punctul culminant al existenței lui. Mulți dintre marii gânditori ai omului, despre care Seraph avea cunoștință deplină, așa cum, de altfel, avea oricare alt înger, fuseseră de părere că omul era mai tare decât armile cerești.

LIBRIS | We know

I-ar fi plăcut să fi putut sta de vorbă cu acei oameni, la momentul la care își formulau ideile. Cu Bernard de Clairvaux, care spusese că omul, aflat constant sub atacul tentațiilor, e mai puternic decât îngerii, chiar dacă mai puțin fericit ca aceștia. Cu un teolog precum Grigorie Palama, ce afirmase că, spre deosebire de îngeri, omul ar fi fost creat după chipul divinității, sau cu un Dumitru Stăniloae, deoarece acesta susținuse că doar omul fusese înzestrat cu creativitate și imaginație, daruri ce fuseseră refuzate îngerilor.

Întrucâtva, găsea ultima teză adevărată, acesta fiind și motivul pentru care se temea. Îi era imposibil să gândească în mod creativ, să dea dovadă de imaginație, deoarece cunoașterea lui deriva de la cea mai puternică autoritate în materie de cunoaștere, fiindu-i așadar imposibil să inventeze ceva, fie și cu gândul, ce era deja dinainte cunoscut. Or, fără scăpărările minții omului, fără sincopel minții acestuia, minunate prin însăși existența lor, Seraph era pierdut.

Avea nevoie de o pauză. Cu un singur zvâcnet al aripilor, Seraph se avântă în sus, încercând să copieze – evident, fără de succes, fiindcă nu era om – modul în care aceștia procedau atunci când se confruntau cu probleme aparent insurmontabile, căutând să se piardă de sine însuși. Spre deosebire de mintea umană însă, Seraph nu putea face așa ceva, asta era povara cunoașterii, blestemul de a ști tot ce avea nevoie să știe.

Indiferent de ce făcea, îngerul era mereu conectat la cele două puncte cardinale ale existenței lui. Primul dintre ele îl reprezenta, evident, divinitatea. Al doilea era bătrâna Natalie, de care Seraph nu se putea desprinde nici măcar o secundă, chiar dacă ar fi vrut, deși un asemenea îndemn nu-l încercase nici măcar o singură dată.

Prin urmare, atunci când Natalie ieși din transa indusă de robot, Seraph era deja acolo. Spre deosebire de Harv, care avea nevoie de tot soiul de instrumente, de sonde, de xenoboți și nanoboți pentru a afla care era starea de sănătate a bătrânei, îngerul știa deja cum se simțea aceasta, care îi era starea psihică, nu numai cea fizică, precum și orice altceva mai era de știut. Unde altceva includea și momentul când urma să se alăture alor săi.

– Cum te simți?

– Oh, iar m-ai întors? se auzi șoapta femeii.

– Natalie..., spuse robotul cu o voce pe care, dacă n-ar fi știut de unde provine, Seraph ar fi atribuit-o unei ființe umane îngrijorate de soarta seamănelui său.

– Harv, am obosit, răspunse bătrâna cu voce sfârșită. Sunt obosită, vreau să dorm. I-am visat, i-am visat pe toți. L-am visat pe tata, așa cum nu l-am mai visat de ani de zile. Pe mama, am văzut-o atât de clar, atât de limpede, încât era ca și cum ar fi fost aici, lângă mine. Pe Josh, pe Lizzie, pe ceilalți. I-am strâns în brațe, am râs și am vorbit. Și acum m-am trezit din nou, singură. Vreau să se termine.

Nu. Natalie, nu! Nu face asta!

Evident, niciun sunet nu ajunsese până la Natalie, Seraph gândise, sau vorbise, pentru el. Cu toate acestea, îngerul se ducea din ce în ce mai des cu mintea la soluțiile pe care alții ca el le avuseseră la îndemână de-a lungul istoriei omului, cea mai evidentă dintre ele fiind apariției. Sau măcar a vocii, deși vocea care sparse tăcerea ce se înstăpânise adâncă după ultimele cuvinte ale bătrânei fu a robotului.

Tonul era oscilant. Glasul îi suna ca și cum robotul dorea să spună ceva, să-i transmită ceva important femeii din fața lui, însă ezita, ca și cum cuvintele pe care avea să le rostească îi puteau face mai mult rău decât bine, iar el cunoștea deja acest fapt, era o certitudine. Însă dorința de a le spune era mai puternică decât impulsul de a se abține.

Taci!

– Nat?

Ca și cum ar fi revenit iarăși dintr-un vis, femeia își ridică privirea către robot. Încet, cu greutate, de parcă ar fi căutat să se adune, ca și cum eul ei ar fi fost deja disipat în cele patru zări și efortul de a-l întregi o dată în plus ar fi fost mult prea mare și prea greu de făcut, căutătura acesteia se focaliză, sprâncenele i se împreună, ochii îl priviră drept. Era din nou prezentă.

– Da, Harv?

– Natalie, trebuie să-ți spun ceva. Ceva ce nu ți-am ascuns, pentru că nu m-ai întrebat niciodată, dar nici nu ți-am spus deschis, pentru că... pentru că...

– Harv, ce este? Lasă scuzele, spune-mi ce este.

– Casca... casca neurală, spuse Harv, cumva poticnit.

– Ce-i cu ea?

– Funcționează în ambele sensuri, se auzi șoapta celuiilalt.

Cuvintele abia de fuseseră rostite cu voce tare. Dacă dăduse vreodată semne de comportament uman mimat

până la identitate, atunci acesta era momentul, deoarece Harv se comporta precum un om cărui îi era rușine de ceva, de ceea ce spusese, ori de ceea ce făcuse, sau mai degrabă de ceea ce *nu* făcuse, iar acum era nevoit să-și recunoască omisiunea intenționată. Ca și cum ar fi fost vinovat.

– Nu înțeleg, spuse Natalie.

– Casca poate fi întrebuințată și pentru altceva decât pentru extracții.

– Pentru ce altceva?

Robotul lăsă să se scurgă câteva clipe înainte să răspundă. Dată fiind puterea de calcul înfiorătoare de care dispunea, deoarece Harv folosea fiecare prilej pentru a-și amplifica și actualiza sinele digital, câteva secunde necesare pentru a da un răspuns reprezentau echivalentul a decenii de conversație între doi oameni. Fiindcă se angajase deja pe un drum fără întoarcere, Harv merse mai departe cu explicațiile.

– În esență, casca este... un receptor al activității cerebrale asupra căreia își exercită influența. Dar acesta nu este singurul ei scop. Ea poate fi, la fel de bine, și un releu transmițător.

– Tot nu înțeleg, Harv, spuse bătrâna, cu un zâmbet ușor pe buze. Și nici nu-mi dau seama de ce ți-e teamă să-mi spui ce vrei să-mi spui.

– Nat, cu ajutorul căștii pot să te fac să trăiești emoțiile trăite de cei apropiați ție.

De data aceasta, privirea bătrânei Natalie deveni limpede precum cristalul. Se uita la Harv în tăcere, direct, fără a-și abate căutătura, doar micile zbateri

ale pleoapelor ei trădând mișcare, relevând faptul că femeia nu împietrise în șoc sau groază la auzul veștii pe care robotul i-o dăduse, ci încă mai ființa pe tărâmul celor vii. Dregându-și glasul răgușit, Natalie scoase un singur cuvânt.

– Explică!

– Ăăăă, bun. Poate-ți aduci aminte de la lecțiile noastre împreună ce este o encefalogramă. Analiza de tip evaluator care detectează și înregistrează activitatea bioelectrică a creierului uman. Evident, doar uman, adăugă robotul ca pentru sine. Ei bine, eu pentru asta am fost creat. Te-ai întrebat vreodată de unde vine numele meu?

– Am crezut că nu este nevoie, veni răspunsul.

– Harv este, de fapt, o prescurtare a numelui meu, este un soi de poreclă pe care mi-ați dat-o voi. De fapt, eu sunt un bot IA de tip *harvester*. Scopul pentru care am fost făcut a fost cel de a culege biodate avansate.

– Mai departe.

– Poate-ți aduci aminte că neuronii care alcătuiesc scoarța cerebrală emit semnale, la momentul posterior sinapsării. Aceste semnale post-sinaptice au o valoare electrică ce poate fi înregistrată și, evident, înmagazinată. La începuturile acestei proceduri medicale existau mai multe modalități de efectuare a acesteia, una dintre ele fiind EEG-ul video. Presupunerea atât înregistrarea biodatelor, cât și filmarea pacientului în timp real, semnalele EEG fiind transmise ulterior către un computer. Așa a luat naștere, de-a lungul timpului, botul *harvester*. Diferența dintre mine și un asemenea bot este că eu... am... propria personalitate, că eu sunt conștient de sinele meu. Că eu sunt eu și că